

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10

mm  
0  
10  
20  
30  
40  
50  
60  
70  
80  
90  
100  
10  
20  
30  
40  
50  
60  
70  
80

30.



# To Kjærligheds-Viler.

1. Med Taarer ser jeg efter dig naar  
Du ombord skal gaa.

2. Den uhyffelige Anton,  
der elskede en Pige han ikke kunde saa, og  
derfor forfortede sit Liv.

Christiania. A. 2.

H. C. Larsens Bogtrykkeri.

V. box 13:383



**M**ed Taarer jeg ser efter dig naar Du ombord skal gaa, Ja ud paa Søen seiler Du jeg efter dig mon staa, se Skibet svaier i fra Land jeg ser dig aldrig mer, Ja vanstelig det vistnok er om jeg dig mere ser.

2. Hvad jeg har lovet ved mig selv jeg holder til min Død. I Modgang og Gjenvordighed er jeg til Verden fød, Ja mine Forældre hader mig, af dem er jeg forladt, Og mine Venner bagtale mig, Tro mig hvad jeg har sagt.

3. Jeg var ei mere end 17 Aar da Du begjærte mig, Og mine sagre Ungdoms Aar i Sorg hengaar for dig, Som Kildebandet rinder hen saa rinder Ungdoms Aar. Ulykkelig er saadan No som saadan Veiler faar.

4. D havde jeg dig aldrig seet, da havde jeg levet fro, Mit Hjerter tog du af mit Bryst dertil min Ungdoms No, Hvem kunde dig ombende saa, som var mod mig saa hulb, Jeg troede at dit Hjerter var alt som det røde Gulb.

5. Al, hør min Hjertens utro Ven forsmaa ei denne Sang, De Ting, som Du foræred mig væder Diet mangan Gang. Og naar jeg stuer dem med Graad jeg falder hen, Bedrag nu aldrig, aldrig fler min Hjertens utro Ven.

6. Al, hør 3 Piger, som her staa af rig eller simpel Stand, Sæt aldrig eders Tillid fast ja til en ung Sømand; Thi deres Ord de er som hastigst Veir og Bind, Og deres Ord de trænge sig i vores Hjerter ind.

7. Ja mine Søbsfende de smaa forundre sig derpaa, At den som var min Hjertens Ven mig rent af Minde gaa, Men jeg vel ei den første er, som druffet har den Staal, Saa mangan Pige vistnok har i skjønne Ungdoms Aar.



8. Til Slutning jeg nu ønsker dig i hvor Du seiler hen Paa Sø og Land og salten Vand dig et fornøjet Sind, At Du kan finde dig en Ven som bedre dig forstaa, Vær saa da trofast imod den Du efter mig mon faa.

Mel.: Amanda ganger osv.

**E**n kraftig Yngling med og Mod og Fasthed, Med friske Kinder og Ungdoms Raffhed, Og med et Hjerter, som ædelt var, — Han Kjærlighed til en Pige bar.

2. Hans Hjerter brændte for denn: Pige, Hun kunde ei af hans Tanker vige, Da kjærlig bad han om hendes Haand Og vilde knytte et evigt Baand.

3. Den unge Pige, hvis sømme Hjerter Til hans var knyttet med stille Smerte, Hun svared blidt: „D, jeg elsker Dig, Du skal for evigt tilhøre mig!“

4. Den store Glæde de sølte Begge, Den kan jeg ikke med Ord udlægge. Nu Lykken smilede til dem ned Med Haab om Fremtids Lykhalighed.

5. Det Baand, som nu mellem dem var bundet, Har snart i Bygden Dmtale fundet. Fra Prækestolen det og var sagt, Og Alle mente, det stod ved Magt.

6. Men Pigens Moder og Pigens Fader Dem dette Giftermaal ei tillader; Den unge Datter sin Moder løb Og Trostabsløftet mod Ant on brød.

7. Mod Pigens Vilje — som var at vente — Den strenge Moder tilbagesendte De Brudegaver, hun saet har, Og som i Kjærlighed ffjænket var.

8. Men da den Elskende mærked dette, Det var som Dolk i hans Hjerter sætte: Den som han elsked har ham forladt, Og al hans Lykke paa Jord tilsat.

9. Hans Sind formørkes, og Sorg og Smerte Bor i hans nylig saa glade Hjerter, Hans Aro stiger han tankevild, Med Kugle lader Pistolen til.



10. Med Hjertet knust den Ulykkelige Gaar derpaa hen til sin fordums Pige. Endnu en Gang vil han skue Den, til hvem han ofred sit Hjerte hen.

11. Hvad hun havde, sagde den kjære Pige, Var sødt maaste, men dog tungt tillige. Hans Kummer stiger han stirrer mørk Og vender Tanken fra Jordens Drk.

12. En liden Stund er han nu alene; Hans Hjerte banker — hvad mon han mene? Bildt lyser Diet det er saa thyst — Pistolen holder han for sit Bryst!

13. Han trykker løs og et Knald sig hæver Saa hele Bygningen synlig bæver. Hans Blod udstrømmer: O Frelser sød, Til Jorden han styrtede og var død!

14. Da Pigen hører, at Skuddet knalder, Forfærdet hun og i Afmagt falder: Al den hun elsket af Hjertet hør, Ei meer hun skuer i Livet her.

15. O, hvor det Jordiste sig forandrer! Fra Haab og Held man til Modgang vandrer. En Brudgom bliver i Graven lagt, Og Brudens Klædning bli'r Sigfærdsdragt.

16. I, som det hører, I Gamle, Unge! Døm Andre ei med for stræng en Tunge! Stol aldrig paa at Du stærkest er, For Du har maalt dine Fiender!

17. Men naar Du seer dem, ifør Dig Vaaben, Staa paa din Post og vær altid vaagen, Hvis Du da feirer, saa tak din Gud, Som frelst har ført Dig af Striden ud.

18. Og I Forældre, Jer vil jeg bede Vær ikke haarde, stil Eders Brede, Led kjærligt frem Eders Børn paa Jord Ved kristelige Formaningsord.

19. Forman dem, men I maa aldrig nægte Dem den, de elfter, at saa tilægte. Velsign dem — det er Vorherres Bud — Og lad dem vandre i Verden ud.